

РЕШЕНИЕ

№ 18040

гр. София, 12.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2615** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба от 26.02.2026г. от Г. Р., [дата на раждане], гражданка на Република К., чрез адвокат Е. Ф.-САК, срещу заповед №513з-1415/09.02.2026г. на ЗА началник отдел“Миграция“ в СДВР МВР за предоставяне право на краткосрочно пребиваване в Република България на жалбоподателката на основание чл.27 ал.1 ЗЧРБ.
С жалбата и в съдебно заседание са изложени твърдения, че оспорваният отказ не съдържа мотиви, доколкото административният орган не е обсъдил представените медицински документи и и здравословното състояние на жалбоподателката. Посочват се линкове на авиокомпаниии, като се твърди, че след 28-29 гестационна седмица може да се пътува само след представяне на удостоверение от лекар, че пътуването е безопасно. По същество се иска отмяна на отказа, като се претендират и направените по делото разноски съгласно представен с жалбата списък .
Ответникът- ЗА началник отдел“Миграция“ в СДВР МВР, чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като посочва, че в случая наличието на здравословен проблем не е от категорията на хуманитарни или извънредни причини, за да бъде продължен срока на краткосрочното пребиваване на жалбоподателката. По същество моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като алтернативно прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Няма спор по делото, че жалбоподателката Г. Р., [дата на раждане] , гражданка на Република К., е влязла в Република България на 09.01.2026г. с виза С за краткосрочно пребиваване с цел частно посещение, като разрешеният срок за пребиваване 30 дни в периода от 05.01.2026г. до 18.02.2026г.

Преди предприемане на пътуването до Р България, предвид бременността на жалбоподателката, тя е била на лекарски преглед, при който е установено, че към датата на прегледа-03.01.2026г. тя е бременна в 29-та седмица и в периода 03.01.2026г. до 10.01.2026г. пътуването със самолет не е забранено. /л.24/

След пристигането си в Република България жалбоподателката на 20.01.2026г. е посетила МБАЛ „Н.“, където е останала до 25.01.2026г. с приемна диагноза „захарен диабет, развиващ се по време на бременността м.л.VIII“ и придружаващо заболяване „анемия, неуточнена“. При изписването и от лечебното заведение е преписана терапевтична схема на прием на медикаменти и състояние при изписването „клинично здрава. Добро общо състояние. Няма оплаквания, пациентката се изписва без непосредствен медицински риск“, за което е издадена епикриза от МБАЛ „НАДЕЖДА“ ООД с № 811 / 2026 г.

Въз основа на епикризата е издадено удостоверение от МБАЛ „НАДЕЖДА“ ООД с № 26 от 27.01.2026 г., в което е посочено, че „за пациентката е направена медицинска констатация за бременност в 31-32 г.с. и нововъзникнало застрашаващо пациентката и плода медицинско състояние/заболяване, а именно -гестационен диабет, което изисква четиридневно проследяване на кръвната захар, домашно стационарно лечение, без резки движения. Пациентката е обект на активно медицинско наблюдение. На пациентката в това медицинско състояние е абсолютно противопоказно да извършва дълги пътувания. Състоянието на гестационен диабет е медицинска диагноза от категорията на т.нар. застрашаващи плода и майката“.

Г. Р. е подала заявление №400000/05.02.2026г. в отдел „Миграция“ СДВР за продължаване срока на пребиваване в Република България на основани чл.27 ал.1 ЗЧРБ /л.38/.Към заявлението са представени копие на страница на паспорт № N18359835, валиден до 27.05.2035 г., копие на визов стикер №[ЕИК], валиден от 05.01.2026г. до 18.02.2026г.; декларация за предоставяне на адрес за пребиваване и издръжка от М. Г. Б. ЕГН: за адрес [населено място], [улица]; удостоверение от МБАЛ „НАДЕЖДА“ ООД с № 26 от 27.01.2026 г. и епикриза от МБАЛ „НАДЕЖДА“ ООД с № 811 / 2026 г.; разпечатка на банкова сметка за наличие на финансови средства; полица за медицинска застраховка валидна до 03.05.2026 г. Представени са и закупени самолетни билети с Т. А. на името на жалбоподателката с дата на полет от А. през И. до С. на 08.01.2026г. и дата на връщане 16.01.2026 от С. през И. до А. /л.53/

По заявлението е изготвено становище рег. № 513р-15023/09.02.2026 г. от главен инспектор към отдел "Миграция" с предложение за издаване на отказ. Предложението е мотивирано с разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗЧРБ, която дава възможност за продължаване на срока за пребиваване при наличие на хуманитарни причини или извънредни обстоятелства, каквито в конкретния случай не се установени, доколкото лечението на заявителя не изисква хоспитализация.

С идентични мотиви е издадена оспорения в настоящето производство отказ, обективизиран в заповед №513з-1415/09.02.2026г. на ЗА началник отдел“Миграция“ в СДВР МВР за предоставяне право на краткосрочно пребиваване в Република България на жалбоподателката на основание чл.27 ал.1 ЗЧРБ с посочване, че „не са налице хуманитарни причини и не представляват извънредни обстоятелства, тъй като лечението не изисква хоспитализация, поради което искането на Р. Г. не удовлетворява изискванията на закона“.

След издаването на оспорваната заповед жалбоподателката е прета в МБАЛ „Н.“ на 17.02.2026г. с

приемна диагноза „медицински грижи за майката при признаци на фетална хипоксия, захарен диабет, развиващ се по време на бременността“ Назначена и е терапевтична схема с медикаменти и е изписана в „добро общо състояние, няма субективни оплаквания. Пациентката желае да бъде дехоспитализирана. Бяха и обяснени рисковете от прекъсване на болничното лечение, въпреки което тя настоя да бъде дехоспитализирана. Изписва се със запазена бременност“.

По делото са представени от жалбоподателя и правила за летене по време на бременност от Т. А., предвид билетите за пътуване на жалбоподателката. В правилата за летене е посочено, че в период на 28-31 г.с. се изисква лекарска бележка, в периода 32-35 седмица също, а след 36-та седмица е посочено „неспособни да летят“. /л.55/

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. В случая, с т. 1 от Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на директора на СДВР (л. 61), властническото правомощие по посочената разпоредба е делегирано на началника на отдел "Миграция – СДВР, който поради отсъствие е валидно заместван от главен инспектор С. Т. С. – началник на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" – СДВР, по силата на приложената по делото на л. 63 заповед 513з-5977/19.05.2025 г.

Актът отговаря на изискванията за форма съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, като съдържа фактически и правни основания за издаването му.

Не се констатира съществени процесуални нарушения, а и такива не се твърдят от жалбоподателя.

Оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗЧРБ (ДВ, бр. 52 от 2025 г.) срокът на валидност и/или продължителността на престоя на издадена шенгенска виза може да се удължи до 90 дни в рамките на 180 дни, ако чужденецът представи доказателство за извънредни обстоятелства или за причини от хуманитарен характер, които го възпрепятстват да напусне територията на държавите членки преди изтичането на срока на валидност или на разрешената с визата продължителност на престоя. Удължаването се извършва безплатно.

За да постанови отказа, административният орган е разгледал двете възможни основания, като при преценка наличието на "извънредни обстоятелства" е съобразил легалната дефиниция дадена в § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЧРБ, според която такива са стихийни и природни бедствия, аварии, катастрофи, грабежи и обстоятелства, довели до прилагането на неотложна медицинска помощ, както и други събития, настъпили не по волята на чужденеца, които той не е могъл да предвиди или предотврати. Направена е преценка и за наличието на хуманитарни причини, дефинирани в т. 16 от ДР на ЗЧРБ, съгласно която такива са налице, когато

недопускането или напускането на територията на Република България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му поради наличието на обективни обстоятелства, или за целостта на семейството му, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната.

Анализирайки цитираните разпореди, органът е достигнал до обоснования извод, че в случая по отношение на жалбоподателката не са налице, както извънредни обстоятелства, така и хуманитарни причини, налагащи продължаване на пребиваването и в страната, доколкото предписаното и лечение не изисква хоспитализация.

Съдът намира, че така направените изводи са неправилни и в противоречие с разпоредбата на чл.27 ал.1 вр. §1 т.16 ДР ЗЧРБ, предвид доказателствата по делото. В случая са налице хуманитарни причини, тъй като недопускането или напускането на територията на Република България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му поради наличието на обективни обстоятелства, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната“.

Видно от представените доказателства Г. Р. към момента на влизането си в Република България на 09.01.2026г. с виза С за краткосрочно пребиваване с цел частно посещение /с разрешен срок за пребиваване 30 дни в периода от 05.01.2026г. до 18.02.2026г./ е била бременна в 29-та г.с., поради което, с оглед изискванията на Т. А., е преминала на лекарски преглед и е била издадена медицинска бележка, че в периода 03.01.2026г. до 10.01.2026г. пътуването със самолет не е забранено. /л.24/

След пристигането си в Република България жалбоподателката на два пъти –на 20.01.2026г. – преди издаване на оспорваната заповед и на 17.02.2026г. /след издаване на заповедта/ жалбоподателката е приета в МБАЛ „Н.“ с приемна диагноза „захарен диабет, развиващ се по време на бременността“. Вярно е, че и в двата случая и е назначено медикаментозно лечение и е била изписана в добро общо състояние. След първия и прием и изписване от МБАЛ „Н.“ на жалбоподателката е издадена епикриза с № 811 / 2026 г.и удостоверение № 26 от 27.01.2026 г., в което е посочено, че „за пациентката е направена медицинска констатация за бременност в 31-32 г.с. и нововъзникнало застрашаващо пациентката и плода медицинско състояние/заболяване, а именно -гестационен диабет, което изисква четиридневно проследяване на кръвната захар, домашно стационарно лечение, без резки движения. Пациентката е обект на активно медицинско наблюдение. На пациентката в това медицинско състояние е абсолютно противопоказно да извършва дълги пътувания. Състоянието на гестационен диабет е медицинска диагноза от категорията на т.нар. застрашаващи плода и майката“.

Предвид издадените медицински документи относно бременността и констатацията за бременност в 31-32 г.с. че в периода 20.01.2026г.-25.01.2026г., жалбоподателката не е могла да ползва закупения от нея билет за връщане с дата 16.01.2026 от С. през И. до А. /л.53/, тъй като съгласно правила за летене по време на бременност от Т. А., в период на 28-31 г.с. и в периода 32-35 седмица се изисква лекарска бележка. /л.55/

Вярно е, че е налице несъответствие между датата на закупения билет за връщане на 16.01.2026г., а същевременно жалбоподателката на посочената дата не се е ползвала от него, няма доказателства, че преди 16.01.2026г. е посетила лекарски кабинет за преценка за издаване на лекарска бележка дали може да лети на посочената дата. Вместо това жалбоподателката е останала в Република България, възползвайки се от издадената и вече на 09.01.2026г. с виза С за краткосрочно пребиваване с разрешен срок за пребиваване 30 дни в периода от 05.01.2026г. до 18.02.2026г. едва на 20.01.2026г. е посетила лекарски кабинет.

Независимо от това, обаче, не може да бъде пренебрегната констатацията в представената по

делото медицинска документация, че към датата на подаване на заявлението на 05.02.2026г. в отдел „Миграция“ СДВР за продължаване срока на пребиваване в Република България на основание чл.27 ал.1 ЗЧРБ и към датата на издаване на оспорваната заповед-09.02.2026г., за жалбоподателката е било „абсолютно противоположно да извършва дълги пътувания в това медицинско състояние“, което според настоящия съдебен състав отговаря на посочените в §1 т.16 ДР ЗЧРБ хуманитарни причини, тъй като недопускането или напускането на територията на Република България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му поради наличието на обективни обстоятелства, или висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната“.

В допълнение следва да се посочи, че при тази лекарска констатация самите авиолинии не биха допуснали жалбоподателката на борда на самолет при констатация за бременност след 31-32 г.с. без лекарска бележка, която да удостовери, че няма опасност.

Предвид гореизложеното съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, но в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, поради което жалбата оспорвания акт следва да бъде отменен, а преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне съгласно посочените по-горе мотиви.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 АПК, с приложени към него договор за правна защита, в размер общо на 655.11 евро, от които 650.00 евро за адвокатско възнаграждение и 5.11 евро заплатена държавна такса по делото. Съдът счита, че така определеният размер на адвокатското възнаграждение не е прекомерен, каквито са възраженията на ответника, предвид степента на фактическа и правна сложност на делото, спецификата на предмета му и броя на проведените съдебни заседания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от 26.02.2026г. от Г. Р., [дата на раждане] , гражданка на Република К., заповед №513з-1415/09.02.2026г. на ЗА началник отдел “Миграция“ в СДВР МВР за предоставяне право на краткосрочно пребиваване в Република България на жалбоподателката на основание чл.27 ал.1 ЗЧРБ..

ИЗПРАЩА преписката на ЗА началник отдел“Миграция“ в СДВР МВР за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Г. Р., [дата на раждане] , гражданка на Република К., направените съдебни разноски в размер на 655.11 евро /шестстотин петдесет и пет евро и единадесет еврацента/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: